

De Mille Miglia moet je meegemaakt hebben

Volg de rode pijl!

De Mille Miglia moet je een keer meegemaakt hebben. Als autoliefhebber zeker, maar ook als fotograaf. De combi van klassieke auto's in adembenemende landschappen en dorpen levert plaatjes op om van te watertanden. De gezellige drukte in Brescia bij de start, de grandioze vergezichten in midden Italië en de kermis in de dorpen... het is allemaal typisch Italië.

De supermarkteigenaar van San Quirico d'Orcia kijkt ons vermoeid over zijn leesbril aan en zucht: er staat geen Mulder op zijn lijstje. Heten we misschien Ryan en zijn we Americano? Nee, we zijn hartstikke Ollandesi en we hebben een email ter bevestiging bij ons dat de kamer is gereserveerd onder de naam Mulder. Opnieuw een zucht en verontschuldigen. Hij is alleen maar de tussenpersoon die de sleutels van de naastgelegen bed & breakfast beheert, moeten we begrijpen, maar hij zal signora uitbaatster even bellen om een en ander kort te sluiten. Maar uhm... hij is alleen de boodschapper, en please don't shoot the messenger. We nemen het meneer niet kwalijk en wachten op wat komen gaat. Een verhit debat in een bakelieten telefoonhoorn wordt gevolgd door de vraag of we zelf even aan het toestel willen

komen. Signora uitbaatster blijkt ons een maandje later geboekt te hebben dan we afgesproken hadden, met als gevolg dat de B&B nu vol zit. Dispiace en mille verontschuldigen, maar ja, kan gebeuren toch? Yep, kan gebeuren, maar wij staan nu wel met een grote kist vol fotospul, een koffer én een stevige trek zonder onderdak in zuid-Toscane. En we hebben geen zin om in de auto te pitten vannacht.

Jakkeren over binnenwegen

San Quirico d'Orcia is een van de vele stadjes in zuid-Toscane die aangedaan worden door de Mille Miglia en wij hebben besloten de vrijdag na de start in Brescia direct door te rijden naar dit gruwelijk mooie deel van Italië om de karavaan daar op te pikken. Geen gekkaker over smalle en →

drukke binnenwegen om het hele circus te volgen maar rustig opwachten op geselecteerde plekken, dat is onze strategie. Genieten van een topevenement op heerlijke locaties in plaats van je zorgen maken dat er een of andere overenthousiaste Italiaan je portieren uit je auto rijdt. Tussen San Quirico en Radicofani heb je prachtige wegen over heuveltoppen en door het dal van de Orcia-rivier. Links en recht liggen kalenderlandschappen en opdrukken van pizzadozen. Vanuit dit deel volgen we dan de officiële route tot aan Siena, pleisterplaats voor de Mille Miglia sinds mensenheugenis en daarna rijden we min of meer mee naar Florence om vervolgens via de autostrada naar Barberino di Mugello te blazen, waar we nog een aardig plekje weten op weg naar de Passo della Futa. Er wacht ons morgen dus een drukke dag en daarom hadden we vooraf een kamer gereserveerd, want niets is zo vervelend als ontdekken dat een dorp vol zit als jij een hotel zoekt... Dan slaap je zo laat namelijk.

Praktisch en aardig

Er wordt geklopt op de winkel deur en we zien een wat oudere maar elegante dame. Vriendelijk steekt ze haar hoofd om de deur en

informeert of wij de stranieri zonder onderdak zijn? Ja. Mooi, volgt u mij dan even, want de signora van de B&B heeft het opgelost. We blijven toch maar één nacht? Una notte? Ja, ook dat klopt. Perfetto, dan kunnen we van haar vakantieappartement gebruik maken. Het is toch nog geen seizoen en als er niemand in zit verdient ze er ook niets aan. Dan is dus verhuur per nacht best aantrekkelijk. Italianen zijn praktisch en aardig, zo is onze ervaring, en dat blijkt ook nu weer. De term 'iemand in zijn sop gaar laten koken' komt niet in het vocabulaire voor. Hoe dan ook zullen we een dak boven ons hoofd krijgen, ook al heeft de buurvrouw een onvergeeflijke fout gemaakt. Schuin aan de overkant wordt een dubbele deur van het slot gedraaid en stommelen we een trap op. Het appartement is donker, maar schoon, en zodra we de luiken opengooien moeten we even slikken van het geweldige uitzicht. Wauw, dit is wat ze verstaan onder 'a room with a view'. In de verte ligt Pienza en nog verder ligt in het late middaglicht Montepulciano te stoven in de zon. De geiser wordt uit zijn winterslaap gehaald en met de vraag of we het zo wel denken te kunnen rooien wandelt onze redster de trap weer af. De sleutel kunnen we morgen weer

GEBRUIKTE APPARATUUR:

Nikon D300

met AF-S Nikkor 17-55mm f/2.8

Nikon D3X

met Nikkor 80-200mm f/2.8 AF-D

Fuji X-T1

met Fujinon 18-55mm f/2.8-4 en Fujinon 90mm f/2

Een beenstatief

achterlaten bij de supermarkt. Wij pakken uit en rijden een kwartiertje later relaxed richting Radicofani over de Strada Provinciale. Ruime uitzichten en mooie bochtencombinaties ontvouwen zich voor onze neus. Morgenochtend wordt het leuk!

“We staan met een grote kist vol fotospul én een stevige trek zonder onderdak in zuid-Toscane”

Inwendige mens

De inwendige mens is ondertussen behoorlijk oproerig aan het worden maar pizzeria's blijken in San Quirico dun gezaaid. Dit is typisch zo'n dorp dat de toeristen 'doen' op weg van Pienza naar het hoger gelegen Montalcino en vice versa. De Collegiata kerk met haar romaanse portalen is beroemd, maar verder stelt het stadje niet veel voor en met een uur heb je het wel gezien. Geen goede basis voor een florerend horecaparadijs, wel een sfeervol beeld voor de Mille Miglia. Min of meer tegenover ons appartement zit een pizzeria annex bar met een gigantische TV boven de deur en gezien de hoeveelheid autochtonen die vanaf een uur of zeven de deur plat lopen, gaan we er van uit dat dit the place to be moet zijn voor een aperitivo en een pizza. Dat klopt. Zoals overal in Italië verzamelen de werkluizen zich na een lange dag voor een Aperol Spritz, een vino of een birra en wat knabbels om de dag door te nemen voordat iedereen naar moeder de vrouw gaat. Wij sluiten ons graag aan bij deze goede traditie en pakken ook een borrel en een pizza. Het is snel duidelijk dat we niet van hier zijn gezien onze uitspraak van de taal, maar Italianen zijn behalve aardig ook nieuwsgierig, dus al gauw zijn we in gesprek. Blijven we lang? Nee, morgen alweer weg. Oh wat jammer, want om een uur of tien komt de Mille Miglia langs, die missen we dan... Op onze opmerking dat we journalisten zijn die juist voor de Mille Miglia komen wordt met veel plezier gereageerd. Ah, horen jullie bij de organisatie en moeten jullie de bordjes uitzetten? Nee, we werken voor een blad en →

maken een reportage! Oh nog beter! Zou het ook mogelijk zijn het dorp in het artikel te noemen? Tussen de bedrijven door lezen we in de lokale krant dat het weer morgen beter belooft te zijn dan aanvankelijk verwacht. Na een korte wandeling door het doodstille dorp gaan we

“Als het moment nadert dat de eerste auto’s zullen passeren, loopt de berm aardig vol met fotografen”

vroeg naar bed met een buik vol pizza en vino rosso, om de volgende morgen te ontwaken boven een dal vol nevel en een voorzichtig zonnetje dat steeds sterker wordt. We wippen nog even langs de bar aan de overkant voor een cappuccino en wensen de eigenaar een fijne dag en veel plezier bij het doorkomen van de Mille Miglia.

Berm vol fotografen

De weg blijkt bij meer mensen bekend en naarmate het uur nadert waarop de eerste auto’s zullen passeren loopt de berm aardig vol met fotografen. Vooral lokale liefhebbers die een geweldige aanleg hebben voor onpraktisch parkeren. Achter mij is een enorme, lege parkeerplaats maar om de een of andere reden wil iedereen zijn auto nog op het modderige hoekje achter onze auto kwijt. Als de eerste OM’s, Bugatti’s en Alfa’s arriveren wordt er behalve gefotografeerd ook gejuicht. Het moet een geweldige ervaring voor de deelnemers zijn om 1600 kilometer lang half Italië doorgejuicht te worden! Als we het feest na een uur of twee voor gezien houden, kunnen we keurig aanpikken achter een Mercedes 300SL en rijden we rustig maar richting Siena. Overall langs de weg poogt de lokale hermandad vergeefs orde in de chaos te scheppen bij doorkomst door de dorpen, maar dat is onbegonnen werk: de deelnemende auto’s rijden op de openbare weg waarlangs fans staan te kijken, terwijl ook het gewone verkeer er langs moet. Om dit alles nog eens extra gecompliceerd te

maken, dwarrelen allerlei autoclubs met de meest uiteenlopende sportwagens, oldtimers en leasebakken door deze puinhoop heen om ‘het Mille Miglia gevoel’ te ervaren. Met onze persstickers op de auto worden we echter rap doorgebonjourd en we geven even stevig gas. Aangekomen in de buitenwijken van Siena blijkt het al lekker druk, maar aangezien de Mille Miglia hier gescheiden wordt van het gewone verkeer is de route de binnenstad in geen probleem. We zetten de auto in een parkeergarage en lopen naar het centrum, waar we keurig op tijd zijn om de stoet klassiekers over de Piazza del Campo te zien rijden. Na de doorkomst springen we weer in de auto en snijden een flink stuk af via de Autostrada A1 naar Barberino di Mugello. Daar pikken we de

nemers kunnen naar believen hun gang gaan. Wat ze met overgave doen! Vol gas door het dorp! Als ik in de berm kruip voor wat leuke shots van lokale fans met vlaggen roept iemand naar me. Of ik fotograaf voor de Mille Miglia ben? Ja. Molto bene!... Want zij vieren Mille Miglia-feest en dan moet ik ook meedoen. Ik krijg een glas lokale bubbels (Franciacorta!) in mijn handen gedruwd en iemand schuift een bord pizzastukken, kaas en sandwiches mijn kant uit. En of ik het bedrijf van de gastheer even van binnen wil zien? Handgemaakte automatten voor alle mogelijke typen auto’s, van Ford tot Ferrari en van Audi tot Lamborghini. Gewoon, in een veredelde garagebox in een niet-op-de-toeristenkaart staand dorp. Echt ambachtelijk werk zoals ambachtelijk bedoeld is. Deze

“Zij vieren Mille Miglia-feest en dan moet ik ook meedoen”

route weer op in de dorpen omhoog richting Futa Pas. Ook hier juichende Italianen en kermis in de bochten. De Mille Miglia is echt een volksfeest dat hoort bij het culturele erfgoed van het land. Na de pas duiken we weer richting snelweg en rijden door naar ons hotel in Modena.

Parma - Brescia

De volgende morgen is het vroeg dag voor de laatste etappe: Parma - Brescia. We steken binnendoor via de A22 en de A4 om op tijd in het dorp Rovato te zijn, waar de Mille Miglia doorheen moet vóór de finish in Brescia. In Rovato mikken we de auto bij een hotel neer en wandelen de doorgaande weg af, die hier volledig voor overig verkeer afgesloten is. Tamelijk uniek, maar ook met een nadeel, want de lokale dienders zijn zo fanatiek in het tegenhouden van overig verkeer dat alle omliggende straten volkomen verstopt zitten. Het gemeentebestuur was even vergeten dat de belangrijkste omleidingsroute opgebroken was vanwege een nieuwe riolering. Italianen zijn praktisch, maar af en toe communiceren ze niet goed... Maar de Mille Miglia-deel-

mensen snappen wat handwerk is en ze snappen hoe hun autogeschiedenis in elkaar zit. Geen wonder dat ze zo enthousiast staan te juichen bij iedere Italiaanse klassieker die langs blaast... Als ik uitgeknuffeld ben met alle feestgangers en in de auto naar Brescia stap voor wat beeld van de finish besef ik hoe ik iets echt Italiaans heb meegemaakt: enthousiasme, automafheid en nieuwsgierigheid naar de buitenwereld. Heel bijzonder!

In Brescia pak ik de laatste restjes Mille Miglia mee en help mee om een benzine lekkende Maserati even boven een putdeksel te duwen. Beter een paar liter benzine zo het riool in dan een plas om de auto met het risico dat iemand een peuk verkeerd wegschiet... Als iedereen binnen is schiet ik een plaatje van een stel heren met een Riley die net gefinisht zijn en eindelijk tijd hebben voor een momentje relaxen, hun Facebook-status en een sigaret. Plezier op de stoep in Brescia. De Mille Miglia is van iedereen en dat moet vooral zo blijven. ■

ZELF KIJKEN

Zelf kijken? Dat kan en is zelfs aan te bevelen. Ieder jaar wordt de Mille Miglia verreden in de tweede helft van mei. De exacte datum voor 2017 is nog niet bekend, maar zal rond midden oktober op de site staan: www.1000miglia.eu. Tip: ga niet alleen naar de start in Brescia, maar rij door naar San Marino, zuid-Toscane en de Mugello. Dan zie je de auto’s door het land rijden.